

Σχίνος Αιτωλοακαρνανίας

Ο οικισμός του Σχίνου είναι χτισμένος ανατολικά της πόλης του Αγρινίου, σε απόσταση λίγων χιλιομέτρων από αυτήν και βρίσκεται πάνω σε έναν γραφικό λόφο, ανάμεσα στο ποτάμι Ερημίτσα και τον χείμαρρο Ποταμούλα. Η περιοχή αποτέλεσε αρχικά τόπο χειμαδιών για ανθρώπους κτηνοτρόφους από τη Μυρίκη, οι οποίοι ακολουθούσαν τον τρόπο ζωής της μετακινούμενης κτηνοτροφίας.

Από τη Μυρίκη στον Σχίνο: Η αναζήτηση νέου τόπου

Το εκτεταμένο κτήμα της περιοχής, ιδιοκτησίας Σχινοτών και έκτασης χιλιάδων στρεμμάτων, αγοράστηκε το 1916 από δώδεκα οικογένειες Μυρικιωτών.

Οι οικογένειες αυτές, προερχόμενες από τη Μυρίκη, προχώρησαν στη συλλογική αγορά του κτήματος, το οποίο χωρίστηκε σε επτά ίσα μέρη, έναντι συνολικού ποσού 35.500 δραχμών.

Ταμπακόμυλος. Η πρώτη ονομασία και οι μύλοι του οικισμού

Το αρχικό όνομα του οικισμού ήταν «Ταμπακόμυλος», ονομασία που συνδέεται με τη λειτουργία μύλων στην περιοχή. Οι μύλοι χρησιμοποιούνταν για την άλεση καπνού – ταμπάκου σε σκόνη. Στη θέση «Καρυές» ή «Αμπέλια» λειτουργούσε και δεύτερος μύλος, όπου παραγόταν άκαπνο μαύρο μπαρούτι για τις ανάγκες των Ελλήνων πολεμιστών κατά των Τούρκων. Αργότερα, το 1920, κατασκευάστηκε μύλος για το άλεσμα σιταριού και καλαμποκιού. Τα ερείπια σώζονται μέχρι σήμερα, υπενθυμίζοντας την πρώιμη οικονομική ζωή ενός τόπου που συνδέθηκε άμεσα με τη δράση και την εργασία των Μυρικιωτών.

Μόνιμη εγκατάσταση και δεσμοί με τη Μυρική

Η μόνιμη και οριστική εγκατάσταση των κατοίκων ξεκίνησε μετά το 1945.

Μέχρι τότε, οι οικογένειες μοίραζαν τον χρόνο τους ανάμεσα στον Σχίνο και τη Μυρική, όπου διατηρούσαν καλλιέργειες, συγγενικούς δεσμούς και ισχυρή συναισθηματική σύνδεση με τον τόπο καταγωγής τους.

Οι κατοικίες έφτασαν περίπου τις είκοσι και ο πληθυσμός τους εκατό κατοίκους. Οι οικογένειες που εγκαταστάθηκαν στον Σχίνο και παραμένουν έως σήμερα, είναι οι οικογένειες Κεφαλά, Κολαζά, Λέρη, Νούλα, Τσώνη και Χεινωπόρου, αποτελώντας απόδειξη της ιστορικής και κοινωνικής συνέχειας ανάμεσα στον Σχίνο και τη Μυρική.

Ο Σχίνος ως καταφύγιο για τους Μυρικιώτες

Περί το 1960, ο οικισμός μετονομάστηκε σε «Σχίνος», ονομασία που προήλθε από τους πολυάριθμους σχίνους της περιοχής και ιδιαίτερα από έναν μεγάλο, σκιερό σχίνο, ο οποίος αποτέλεσε για χρόνια σημείο αναφοράς και συνάντησης για τους κατοίκους.

Κατά τη διάρκεια της Γερμανικής Κατοχής και του Εμφυλίου Πολέμου, το χωριό χρησιμοποιήθηκε ως καταφύγιο για πολλές οικογένειες της Μυρικής αλλά και από άλλα γειτονικά χωριά, προσφέροντας σχετική ασφάλεια σε μια ταραγμένη ιστορική περίοδο.